

Bir zamanlar...

Bəlkə də sözbəxmaz bir uşaq ikən hansısa bir soyuq qış gecəsində, isti bir otaqda hansısa bir nağıl söylənər hər kəsə. Sadəcə bir nağıl biri "vardı", biri "yoxdu" deyər.

Bəlkə də o soyuq qış gecəsinin soyuqluğundan onun körpə qəlbinə sığınmış o nağılla böyüyər insan. Həyatının ən gözəl əmanəti kimi uşaqlığından bir xatirə olaraq qoruyar o nağılı. Qəlbi titrər hər kəlməsində. Və o qəlbindəki nağılı bir gün fəslindən asılı olmayaraq dinləmək istəyən birinə söyləmək istər. Və

qəlbində hələ də qaranlıqdan qorxan o körpə uşağın göz yaşlarında boğduğu nağıla bənzəməz. Sızlar qəlbi, yeni bir nağılla içindəki o saf, mələk kimi uşağın qatili olmaqdan qorxar. Həyatı anladıqca onunla böyümək istəməyən uşaqdan inciməz belə. Qəlbinin dərinliklərində o uşaqdan bağışlanmasını istər. O zaman anlar bir nağılın nə üçün illər öncə bir körpənin qəlbinə sarıldığını. Bəlkə də o soyuq qış axşamı sözbəxmaz uşaq üçün söylənən o nağıl kiminsə həyat nağılıymış. Həyat qayğılarının soyuqluğunda unudulmuş o nağıl bəlkə

İslanmış nağıl...

inanar, inanar ki, qəlbində hər gecə danışdığı nağılın bir dinləyeni mütləq olacaq.

Zaman keçər, böyüyər insan. Anlamağa başlar nağıllardan fərqli olan həyatı. Öyrənməyə başlar kəm-kəsirlərlə dolu həyat dərslərini. Həyatın yükü düşər çiyinlərinə, böyüyər insan. Ancaq içində qoruduğu o nağılı dinləyən həmin sözbəxmaz uşaq böyümək istəməz. Hər gecə içinə axan göz yaşlarını qoruduğu nağılla silər böyüməyi istəməyən "böyük uşaq".

Zamanla qəlbinə axan göz yaşlarında islanar o nağılda olan hər kəlmə. O göz yaşlarında solmağa başlar bütün gözəlliklər. Və bir gün o nağıldakı pərilər ağlamağa başlar onunla. Beləcə uşaq susar, ömrünün nağılı səslenməz qəlbində.

Sonra hər zamankı kimi qaranlıq gecə düşər, əllərində sabahın gələcəyinə dair ümidlərlə. Zaman yenə durmaz. Həyat dərslərində aldığı qiymətlərlə insan özü başlar nağıllarını yazmağa. Amma olmaz, çünki bu nağıllar

də o uşağın qəlbindəki hərərlə isinib yenidən doğulmaq üçün bilərək söylənibmiş. Bəlkə də ona söylənildikən belə o nağılda göz yaş varmış. Kim bilir?

Peşman olar yaşananlardan. İçindəki peşmalığ və təəssüflə o uşaqdan ömrünü ifadə edə biləcək bir cümləlik nağıl eşitmək istər. Söyləməyə başlar uşaq o nağılı. Dolar hər ikisinin gözü. Və hardasa bir ömür nağılı daha söylənməyə başlar: biri vardı, biri yoxdu...

Bir nağıl da göz yaşlarında islandı...